

OBSAH

Zápis hluchoslepého psa na psí závody

Manželka mi devastuje vnitřnosti

Disciplína první: přivolání psa

Živý pinball

Disciplína druhá: Hledej!

Psi nebo tamanduové?

Disciplína třetí: Slalom

Brunetka u tyče

Disciplína čtvrtá: Tunel

Jediný pes na světě, který v rovném tunelu dokázal zahnout doleva

Exhibice: Dogfrisbee

Jako Boss

Zápis hluchoslepého psa na psí závody

Manželka mi devastuje vnitřnosti

Nápad přihlásit našeho psa Dennise na psí závody byl jednoduše brilantní! Přihlásit se mohl jakýkoli pes. I Dennis. Abyste rozuměli, Dennis není žádný obyčejný pes. Je to superpes.

“Jak se jmenuje?” - zeptala se pořadatelka.

“Dennis.” - odpověděla Káťa a vrazila mi loket do břicha, až mi došla od žaludku čumkarta, že se přestěhoval na periferii, někam mezi lopatky a to jen protože jsem tiše přidal i příjmení “Smrdidech”.

“Kolik je vašemu pejskovi?” - pokračovala pořadatelka.

“Bude mu 18.”

Další rána a také játra odjela na dovolenou za starým kamarádem žaludkem, ačkoli jsem pouze přepočítal psí na lidský věk a řekl: „Jako Velkému třesku, jsou ze stejného vrhu.“ Je to jediný pes na světě, který je zapsán na seznamu památek UNESCO.

“Ach!” - vydechla a zapisovala si data “Loni jsme tu měli fenku, které bylo 18, a běhala i skákala...”

“Dennis moc neskáče, víte, on má za sebou asi 5 mrtvicí.” - vysvětlila Káťa. Paní se na něj podívala pohledem, který lidé mají jinak vyhrazen pro duchy.

Mezi námi, s těmi mrtvicemi se to trochu přehání. Mrtvice postihuje mozek, což je orgán, který se u Dennise nikdy nejevil jako životně důležitý. Ani jako aktivní. Osobně si myslím, že možná tak první mrtvice po celodenním běhání dopadla tu jedinou mozkovou buňku a picla jí, ale ty další už jen přišly, splakali nad vejdělkem a pak už jen nadávali na ozvěnu.

„Pejsek asi moc nevidí, že?“

„Na jedno oko vidí hůř.“ – připustila Káťa a diplomaticky tak zamlčela „na jedno hůř, na druhé vůbec“. Přesto nebylo vhodné zmiňovat, že Dennis vidí asi jako slepec se zlámanou holí. Ledviny, co dorazily za játry a žaludkem do hrudníku podaly žalobu na cestovku kvůli nevyhovujícím podmínkám.

„Jak reaguje na povely?“ – zkusila ještě pořadatelka.

„Nedávno ještě slyšel tlesknutí.“ – prohlásila Káťa a zpražila mne pohledem, takže jsem raději spolkl dovětek, jak pařezy na ušním do něj chodí strkat, že je na řadě. Zároveň jsem si kryl slezinu. Ať už je kdekoli.

„Takže se orientuje jen po čichu.“ – pokývala smutně hlavou paní s papíry k zápisu.

„No, ehm...“ – odkašlala si Kát'a nervózně „On je to takový ťunt'a a ten čich moc nepoužívá.“ Moderátorka na ní jen zírala.

„Jak se tedy proboha pohybuje??“ – vyhrkla.

„Jako robotický vysavač. Po nárazu vždycky změni směr.“ – vysvětlil jsem ochotně. Kátina pata přistála na mém malíčku u nohy a zaryla ho hluboko do země.

“Já tedy nevím, jak to zvládne” - začala pořadatelka nejistě, poté, co zůstala několik vteřin bez dechu. “Máme mnoho soutěží, a i když jsou většinou jednoduché, vyžadují určitou obratnost...”

“On to zvládne.” - prohlásila Kát'a pevně.

A tak Dennise zapsali.

Disciplína první: přivolání psa

Živý pinball

První disciplína byla jednoduchá: přivolání psa. Byl jsem jako na jehlách, celý nedočkavý. Dennis býval nejvycvičenější pes v parku,

reagoval i na gesta, už více jak rok ovšem jediný způsob, jak ho přivolat, je zvednout chodník a sklepat k sobě. Co s ním bude Kát'a dělat, jsem neměl ani tušení. Můžete na něj mávat, můžete před ním poskakovat, můžete řvát nebo i troubit na parní lokomotivu, Dennis bude mít stejnou reakci asi jako kamenný chrlič. Je to jediný superpes na světě, kolem kterého se dokáže nepozorovaně proplížit i čínský novoroční ohňostroj. Ani se nemusí plížit.

Hned na začátku se ukázalo, jak široká škála psů se zde sešla. Byl tu třeba boxer, který přiběhl na zavolání. Ke komukoli, kdo tam byl. Ale našli se opravdu vycvičení psi, třeba drsnorstvý jezevčík, který si našel páníčka na jediný krátký povel. Border kolie, která přiběhla na speciální signál píšťalkou nebo belgický ovčák, co reagoval na pouhá gesta. Když jeho pán upažil, přiběhl a sedl si před něj. Stačilo, aby si jen poklepal na stehno a belgický ovčák se mu posadil vedle nohy.

A pak přišel Dennis.

“Nyní je na řadě nejstarší pes naší soutěže.” - uvítala ho pořadatelka s mikrofonem. “Jmenuje se Dennis a je mu 17 let.” Převzala od Kát'i vodítko, Kát'a Dennise podržela, upravila mu nohy, aby se neskácel a odešla. “Možná to nebude úplně snadné” - pokračovala moderátorka “protože pejsek má za sebou několik mrtvicí a nevidí, ani neslyší a

prý ani moc nepoužívá čich...” - její hlas se vytratil, jelikož jí došla absurdita tohoto cvičení. Kát’ a zmizela mezi lidmi a někam se postavila. “...takže vůbec netuším, co se stane.” - dokončila konsternovaně. V divácích to zašumělo, někteří se otevřeně smáli, jiní Dennise litovali a další si klepali na hlavu. Pořadatelka pustila Dennise z vodítka. Všechny hlavy se začaly obracet jako na tenise mezi Kát’ou a Dennisem. Bylo odpoledne, slunce bylo nízko. Kát’ a si zakryla dlaněmi oči, aby jí do nich nesvítilo ze strany, jenže jak se dotkla prsty spánků, vypadalo to jako telepatický signál. Umocněný tím, že nezavolala, ani nezapískala, neudělala vůbec nic, jen ten dotek spánků - a Dennis vyrazil. Podle mne prostě přepadl dopředu, když už ho nikdo nedržel na vodítku. Asi jako dominová kostka. Nějaká žena vykřikla. Všichni bez dechu sledovali, jak zabočil, šel dál, znovu zabočil, s naprostou jistotou prošel mezi několika diváky a potom vrazil Kátě přímo mezi nohy, čímž se zastavil. Až po několika vteřinách se strhl potlesk. Dokonce přidali i hvízdání a opravdový jásot.

“To bylo neuvěřitelné!” - ozýval se z reproduktorů hlas “Úplné kouzlo, jak to proboha udělal?” - obrátila se ke mně. “Víte, Dennis je držitelem zvláštního ocenění za symbiózu se svým majitelem.” - plácl jsem, ale byla to pravda. I když jsem také neměl tušení, jak to Kát’ a dokázala.

Když se lidé rozešli k další disciplíně, přestali si Dennise fotit a drbat, přitočil jsem se k manželce a zeptal se šeptem: “Jak jsi to udělala?” Zakryla si rukou ústa, kdyby někdo odezíral ze rtů a tiše odpověděla: “Jen jsem mu upravila packy, aby vyrazil proti tamté překážce, té se na poslední chvíli vyhnul, málem vrazil do té druhé a o kus dál jsem se postavila.” Vrhhl jsem na Kát’ u pohled plný obdivu. Ona udělala z Dennise živý pinball! Dokázala dostat psa, který má asi tolik funkčních smyslů jako billiardová koule přesně tam, kam chtěla a bez jediného š’ouchnutí. Moje žena je Chuck Norris.

Disciplína druhá: Hledej!

Psi nebo tamanduové?

Tři misky na trávě. Pod jednou z nich je piškot. Vypadalo to jako disciplína, ve které by mohl mít Dennis šanci. Případní sázející ovšem nesmějí zapomínat, že i když má Dennis možná ještě čich, přestože by cokoli našel, není schopen k tomu dojít, protože nemá orientační smysl. Tím nemyslím, že by mu dělalo obtíže nějaké banální doprava, doleva. Tohle je superpes. On občas není schopen rozeznat ani „nahore“ a „dole“.

Kát'a si však byla jistá, piškoty s ním dělají zázraky, přebijí i háravou fenu. Dřív jsme před ním nesměli to slovo na „p“ ani říct, aby nezačal šílet, jenže dnes – můžete na něj piškoty i vysypat a neprobere ho to. Slavná je naše vzpomínka, kdy mu Kát'a narvala i kousky šunky do každé nosní dírky a nic. Podle všeho měl maximálně nějaký druh mokrého snu.

I v této hře se projevili šampióni. Hned na začátku se vyřítilo k miskám štěně Jack Russell teriéra, neobtěžovalo se čmoucháním, prostě je rozrazilo, až odlétly na všechny strany a sežralo piškot. Asi jako kdybyste mezi misky hodily ruční granát. Úžasná byla i čivava, která piškot našla pod správnou miskou, ovšem nebyla schopná ji odkrýt a dostat se k piškotu, protože miska byla skoro stejně velká, jako ona. To, co předváděla, se ani nedá popsat. Těžko říct, jestli se snažila misku zvednout nebo s ní kopulovat. Svérázný postup zvolila Bordeauxská doga, která moudře příkráčela k miskám, očichala je, nad jednou zůstala stát a dlouze na ní slintla. Načež byla soutěž na 10 minut přerušena kvůli dezinfekci. Absolutním rekordmanem byl „játrový“ labradorský retrívr. Rasy mám od Káti, která je chodící atlas zvířat, ale možná si ze mě jen dělala srandu. Játrovka piškot našla, sedla si před něj a položila na misku packu. Jako by tam byly drogy. Ozval se potlesk.

A pak přišel Dennis. Musím říct, že tentokrát už mu všichni drželi palce a stal se nejsledovanějším psem soutěže. Na rozdíl od ostatních psů ho Kát'a měla na vodítku, jinak by úplně opustil soutěž. Možná i hranici státu. Ale držela ho volně, aby se nezdálo, že jej jakkoli směřuje. Dennis se motal, párkrát spadl, jednou se přerazil o vlastní hlavu, ale k miskám se prakticky nedostal. Jen jednou už u nich byl na pár desítek centimetrů, jenže pak se zase začal vzdalovat. Po několika minutách fandění všech soutěžících „samá voda“ a „přihořívá“ to vzdala i moderátorka a ukončila jeho výstup.

„Tak bohužel.“ – řekla s úsměvem a začala sklízet misky. „Přesto nejstaršímu pejskovi zatleskáme...“ – ozval se velmi vlažný a rozpačitý potlesk. „...a postoupíme k další –, strnula uprostřed věty. „On je pryč!“ – vykřikla „Ten piškot je pryč!“ Všichni se kolem ní nahrnuli a ze všech stran se ozývalo: „Jak je to možné?“ „Co se stalo?“ „Určitě tam byl?“ „Zcela jistě jsem ho tam dávala!“ „Já to viděl!“ „Já taky.“ „Ano, byl tam, také jsem to viděla!“

Pokud do té chvíle byl Dennis určitou zajímavostí, od tohoto okamžiku se stal hotovou senzací. K dovršení všeho mu jeden z diváků našel na pysku cosi, o čem tvrdil, že je drobek z piškotu a lidé si to pak chodili fotit na makro. Mnoho lidí se Káti i mně ptalo, co se to stalo, ale nedokázali jsme jim odpovědět. Když jsme nad tím později de-

batili, máme teorii. Sice ani nikdo z nás nic neviděl, ničeho si nevšiml, jenže Dennise známe a vidíme, co dokáže. Vzpomínám si na doby, kdy jsem mu házel piškoty a on je vždy chytil ve vzduchu, někdy s výskokem, někdy jen tak hodil hlavou a rafnul úspěšně po piškotu, který už přeletěl jeho hlavu. Měl neuvěřitelný postřeh. A každý den ho musíme hlídat při žrádle, jelikož co chvíli ztratí miskou a pak je nutné ho znovu nasměrovat. Mnohokrát jsem viděl, že v misce nehýbe moc hlavou, on do ní zaboří čumák, tak se opře a po granulích střílí jazykem. Jako mravenečník. Takže, teoreticky, stačil zlomek vteřiny, jakkoli nikdo neviděl ho k misce se ani příliš přiblížit, vymrštil svůj blemcák trávou a piškot zchramstnul někdy ve chvíli, kdy se motal okolo. Vzhledem k tomu, že nikdo neviděl miskou se ani pohnout, muselo jít zároveň o trik rychle strženého ubrusu, kdy na stole zůstane všechno nádobí. Kdo ví. Možná Dennis infarkty předstíral, abychom mu dali pokoj, nic po něm nechtěli a on si mohl užívat poklidného stáří.

Disciplína třetí: Slalom

Brunetka u tyče

V dalším závodě se sice Dennis moc nevyznamenal, přesto se mu podařilo zapsat do sportovní historie dosud nezaznamenaným

výkonem. Nebyl však jediný pes, komu se podařilo excelovat. Osobně se mi nejvíce líbil obrovský novofundlandský pes, který byl vysoký jako samotné tyčky a když mezi ně vešel, dočista je rozklížil. Vůbec mezi nimi nebyl schopen projít, prostě se do slalomu nevešel. Kát'u zase uchvátilo štěně bulteriéra, které přes svůj nízký věk už dokázalo běhat slalom. Bohužel se během obíhání tyček nějak zacyklilo, stále probíhalo mezi nimi a ani majitel, jeho dcera a moderátorka ho nemohli odchytil. Absolutně nejlepší výkon podal knírač malý, černostříbřitý. Byla to neskutečná rychlost, jako by ho vystřelili z praku.

A pak přišel Dennis. Do poslední chvíle jsem se snažil Kát'u přesvědčit, že bych si půjčil od chlápka s Bordeauxskou dogou jeho navinovací vodítko s ocelovým lodním lanem, protáhl ho slalomem, pak by stačilo uvolnit pojistku a Dennise by to katapultovalo skrz v rekordním čase. Mohli jsme vyhrát! Ale Kát'a byla neoblopná, prý by se mohl cestou vzbudit a tak... Takhle Dennis jen přišel k první tyčce a nedokázal ani najít druhou. Tancoval kolem té první, jako brunetka u tyče, a když ho konečně Kát'a s vodítkem navedla k dalším, úplně se zauzloval. Potom se skácel a jak se mlel, naprosto záhadným způsobem se mu podařilo strhnout celý slalom i s podstavcem.